

2) Om fråga a besvaras nekande:

- a) Ska artikel 49 FEUF (tidigare artikel 43 i EG-fördraget) tolkas på så sätt att den utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som 4 § HOAI 2002, enligt vilken de minimipriser i denna förordning som föreskrivs för arkitekters och ingenjörers planerings- och övervakningstjänster är bindande – bortsett från vissa undantag – och en överenskommelse om arvoden vilka understiger minimipriserna i avtal med arkitekter och ingenjörer är ogiltig och en sådan nationell bestämmelse utgör ett åsidosättande av artikel 49 FEUF (tidigare artikel 43 i EG-fördraget)?
- b) Om svaret på den förra frågan är jakande, innebär då ett sådant åsidosättande att de nationella bestämmelserna om obligatoriska minimipriser (4 § HOAI 2002 i det nu aktuella fallet) inte längre ska tillämpas i ett pågående rättsligt förfarande mellan privatpersoner?

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 2006, s. 36).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den 7 september 2021 – FT/Land Hessen

(Mål C-552/21)

(2022/C 2/22)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Parter i det nationella målet

Klagande: FT

Motpart: Land Hessen

Intervenient: SCHUFA Holding AG

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 77.1 jämförd med artikel 78.1 i den allmänna dataskyddsförordningen(¹) tolkas på så sätt att tillsynsmyndighetens slutsats, vilket denna ska meddela den berörda personen,
- a) har karaktären av ett svar på en framställning? Detta får till följd att domstolsprövningen av en tillsynsmyndighets beslut om ett klagomål enligt 78.1 i den allmänna dataskyddsförordningen i princip begränsas till frågan huruvida myndigheten har behandlat klagomålet, gjort en lämplig undersökning av föremålet för klagomålet och underrättat klaganden om resultatet av prövningen,
- eller
- b) ska tolkas som ett förvaltningsbeslut i sak? Detta får till följd att domstolens kontroll av en tillsynsmyndighets avgörande beträffande ett klagomål enligt artikel 78.1 i den allmänna dataskyddsförordningen leder till att domstolen ska pröva avgörandet i sak i dess helhet, varvid domstolen i det enskilda fallet – till exempel när det skönsmässiga utrymmet är reducerat till noll – kan ålägga tillsynsmyndigheten att vidta en konkret åtgärd i den mening som avses i artikel 58 i den allmänna dataskyddsförordningen.
2. Är datalagring hos ett privat kreditupplysningsföretag, där personuppgifter från ett offentligt register, såsom de ”nationella databaserna” i den mening som avses i förordning 2015/848 (²), lagras utan någon konkret anledning för att företaget ska kunna lämna en upplysning vid en förfrågan, förenlig med artiklarna 7 och 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna av den 12 december 2007 (EUT C 303, 2007, s. 1)?

3. Är parallella privata databaser (särskilt ett kreditupplysningsföretags databaser), som upprättas vid sidan om de statliga databaserna och i vilka uppgifterna från de statliga databaserna (tillkännagivanden av insolvens i det nu aktuella fallet) lagras längre tid än inom de snäva ramar som föreskrivs i förordning (EU) 2015/848 jämförd med den nationella rätten, i princip tillåtna, eller följer det av rätten att bli bortglömd enligt artikel 17.1 d i den allmänna dataskyddsförordningen att dessa uppgifter ska raderas, om
- a) lika lång tid för behandlingen är planerad som för uppgifter i det offentliga registret,
- eller
- b) en lagringstid är planerad som är längre än den lagringstid som föreskrivs för offentliga register?
4. Om artikel 6.1 första stycket led f i den allmänna dataskyddsförordningen kommer i fråga som enda rättslig grund för datalagring hos privata kreditupplysningsföretag när det gäller de uppgifter som också lagras i offentliga register, ska det då anses att ett kreditupplysningsföretag har ett berättigat intresse redan när detta kreditupplysningsföretag utan konkret anledning övertar uppgifterna från det offentliga registret, för att dessa uppgifter sedan ska kunna vara tillgängliga vid förfrågningar?
5. Får uppförandekoder som har godkänts av tillsynsmyndigheterna i enlighet med artikel 40 i den allmänna dataskyddsförordningen och som föreskriver tidsfrister för prövning och radering som sträcker sig längre än lagringstiderna för offentliga register, medföra att den avvägning som föreskrivs i artikel 6.1 första stycket led f i den allmänna dataskyddsförordningen inte längre behöver göras?

- (¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1).
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 2015, s. 19).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Amsterdam (Nederländerna) den 14 september 2021 – Europeisk arresteringsorder som utfärdats mot X; övrig part: Openbaar Ministerie

(Mål C-562/21)

(2022/C 2/23)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Amsterdam

Parter i det nationella målet

Europeisk arresteringsorder som utfärdats mot: X

Övrig part i förfarandet: Openbaar Ministerie

Tolkningsfrågor

Vilket test ska en verkställande rättslig myndighet som har att besluta om verkställighet av en europeisk arresteringsorder för verkställighet av ett fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd använda vid sin prövning av huruvida rätten till en domstol som har inrättats enligt lag kränktes i den utfärdande medlemsstaten vid den huvudförhandling som ledde till den fällande domen, när det i denna medlemsstat inte finns något effektivt rättsmedel mot en eventuell kränkning av denna rätt?